

Posta Marianna

FOGADÁS

Lali a Gangeszi kavicsot kutyulta be a lukacsos, robusztus műanyag festékkeverővel, olyan lendülettel, hogy a festék felhabzott a keverő nyomában. Minden mozdulatát egy-egy, halántékról legördülő izzadságcsepp kísérte. A nyár akkor is a legjobb évszak a festésre, a falak gyorsabban száradnak ilyenkor, gondolta. Feri az ajtófélfát támasztotta, és egy üres sörösdoboz nyitófülét tekergette.

- A dobozos sör lényegében sörkonzerv, az üveges sör meg sörbefőtt - mondta. Lali már megszokta ezeket az eszmefuttatásokat, a közös munka elején még ő is mondott ezt-azt, de mostanra tudta, hogy bölcsebb, ha hallgat. Egyes emberek természetéhez tartozik, hogy bármiről képesek gondolkodni a munka helyett, ezért jobb, ha nem adunk nekik több gondolkodni valót. Feri addig hessegetett egy legyet, amíg a rovar beleragadt a festékbe. Lalinak két percébe telt kipiszkálni belőle. A légy túlélte, Lali az ablakpárkányra tette száradni. Az ablak derékszögében egy faggyúpók pihent a pókhálón, hosszú, ízelt lábai élettelenül gyűrődtek a teste alá. A padlót és a bútorokat takarófólia borította, az éleket fém élvédő fedte, a kábeldobozokat leragasztották bandázs szalaggal. A folyosón sorakoztak a renováláshoz szükséges kellékek: glettelő gipsz, glettvas, alumínium „h” léc, vakolatfelhordó, csiszoló, spakni, különböző méretű és hajlásszögű ecsetek, festőhenger, festékes vödör, létra.

- Mikor lesz kész a szoba, fiúk? - Magdi a küszöb előtt állt, Feri válla fölött próbálta meglesni a falat.

- Jó munkához idő kell - mondta Feri.

- Meg kell adni az időt a glettnak, hogy megszáradjon, különben festés közben a henger felszedi - pontosított Lali. A plusz munka meg kinek hiányzik, így is kettő helyett dolgozom, gondolta. Magdi férje tavaly hunyt el, az asszony meg akarta várni a hetvenedik születésnapját, mielőtt eltünteti a férfi nyomait a lakásból. Eltüntetni a nyomait, ez a gondolat szurkálta a lelkiismeretét. Magdi nem akart kontármunkát, inkább bement a konyhába főzni egy kávé. A glettelés-csiszolás,

glettelés-csiszolás, alapozás után mostanra a fal száraz, egyenletes és sima volt. Készen állt a festésre, ahogy Lali is.

- Guszta - Feri csak ennyit mondott, amikor Lali felé nyújtotta a Gangeszi kavics névre keresztelt festéket.

- Lássunk hozzá - mondta Lali. Feri letette a sörösdobozt, belemerítette a festőhengert a tejszín állagú festékbe, a felesleget legörgette a tálka rácsán. Amikor egy szem festék sem csöpögött a hengerről, csak akkor nyomta a falhoz, majd cikkcakkban végig gördítette azt a felületen. Ekkor csörrent meg a telefonja.

- Szia, Anyjuk! - vette fel Feri. Ez hosszú lesz, gondolta Lali, majd folytatta a megkezdett műveletet. Ha nem tudta volna, hogy Feri nem szeret a nejevel telefonálni, azt hitte volna, a hívás azért történik, hogy a munka orozslánrészét ő végezze el. Feri ki-be járkált a helyiségben, a telefonból női rikácsolás hallatszott. Az ablak derékszögében felébredt a kétpettyes faggyúpók, a légy a szárnyait tisztogatta a Gangeszi kavicsból.

- Sokat. Mi számít soknak? - Feri bólogatott, a harmadik sörét szisszentette, kortyolt, hümmögött, kortyolt, hümmögött.

- Bűdös kölyök, hogy pont Bajuszéknál randalírozott! - Feri lecsapta az asztalra a sört, behorpadt a doboz alja. A zajra Magdi is előjött a konyhából.

- Itt meg mi történik? - kérdezte Lalit, mert Ferihez jobbnak látta nem szólni.

- A nejevel beszél - mondta Lali olyan hangsúllyal, mintha egy közömbös mérkőzés végeredményéről lenne szó. Feri állában rángott egy ideg, amikor letette. Lali sokat haladt a festéssel, míg a társa telefonált, Magdi közben kihozta nekik a kávé. A telefon az overál nagy zsebében landolt, Feri félretolta a kávé, és befejezte a sörét.

- Mi történt? - kérdezte Magdi.

- Baj van - mondta Feri.

- Mi a baj? - Lali letette a hengert, és a kávéért nyúlt.

- Behúztak a csőbe - Feri a szavakat kereste.

- Ki és mivel? - Magdinak az ebédet kellett volna főznie, de a kíváncsiság az előszobában tartotta.

- Elvesztetted a fogadást, tartozol? - tippelt Lali.

- Kevesebb halat fogtam, mint Pityu, de az én pontyaim súlyosabbak voltak, az ő keszeg-kárszainál - legyintett az említett ügyre Feri. -

A fiam kitetováta a szomszéd melléképületét a pottyantóssal együtt. Azt akarják, hogy én hozzam rendbe.

- Honnan tudják, hogy a maga fia volt? – kérdezte Magdi.
- Azoknál be van kamerázva az egész porta – mondta Feri.
- Legalább fizetnie nem kell – mondta az asszony.

Lali folytatta a festést. Pontosan tudta, mit jelent ez a helyzet Ferinek.

- Nem érti ezt Magdi néni, ez becsületbeli ügy. A feleségem azzal fenyegetőzik, hogy elvállik, ha nem csinálom meg – mondta Feri egy újabb korty után.

A faluban csak két helyre telefonálhatott az ember, ha festést akart, Faragó és Simonhoz, ezek voltak ők, vagy Bajuszékhoz. Ez a két társaság mindig is konkurált egymással. Feri szombatoként újabb és újabb fogadást kötött Bajusz Pityuval, azé a legközelebbi munka, aki súlyra több halat fog. A múlt héten ő nyert, de most Bajusz röhöghet a markába, mert a Kisferi miatt legalább egy hétre parkolópályára küldheti a konkurenciát. A dolog Lalit is bosszantotta, mert kénytelen lesz melléképületet meg pottyantóssal renoválni Ferivel.

- Miért csinált ilyet a fia, ha tudja, hogy Bajuszék portája tabu? – kérdezte Magdi.

- Fogadásból. Pityu fia azt mondta Kisferinek, hogy Ferike nem elég tökös ahhoz, hogy egyszerre húzzon ujjat a saját apjával meg Bajusz Pityuval – mondta Feri.

- A Kisferi elég tökös, mi meg töketlenkedhetünk miatta Bajuszéknál jövő héten – mondta Lali.

- Az alma nem esik messze a fájától – Feri hangja büszkeségtől csengett, ahogy újra hengert ragadott.

Magdit jó kedvre derítette az eset, de attól tartott, hogy a fiúk megsértődnének, ha nevetne, ezért inkább a pókot figyelte az ablakban. A légy épp eltűnt a csápjai között.

VAKTÉRKÉP

A húgom úgy villázza a kuszkuszt, mintha nem tudná, hogy a Közel-Keleten kézzel eszik a durumbúza-gombócokat is. Anyám külön főzött neki. Kuszkuszt, sült zöldségekkel. Az új barátja berber. Danira nézek, hogy mit szól hozzá. Nem szól semmit, apámnak magyarázza az előléptetését.

A kedvencedet készítettem, fordul felém anyám, és az asztal közepére teszi a szaftos csirkepaprikást, mellé külön porcelántálba a nokedlit. Nem éppen ünnepi étel, de ő ünnepel. Látszik a terítékből: a szociból maradt kockás viaszos vászon helyett fehér damaszt. Ezelőtt nem gondoltam rá, hogy egy abrosz is lehet szocialista. A húgomat nem izgatja a protokoll, nem várja meg, hogy más is villát ragadjon, félig üres tányér felett magyaráz. Anyám még le se ült, a kenyeret szeli. Mindenhez kenyeret esznek, fehérét. Higgyem el, az újvárosi fehérnek nincs párja. Pedig apám diétája nem szívleli. Egy ekkora szelet fehér kenyér ötven gramm szénhidrát. Nem jegyzem meg. Nincs kedvem. Tizenkét hete fáradt vagyok. Tizenkét hete nem bírok csirkére nézni. Pláne paprikás szaftban csontról lemálló csirkecombra nem. Amikor felállok az asztaltól, meglököm a szaftos tálat, kifordul belőle a merőkanál és a vörös zsírfolt terjedni kezd a damaszt. Damaszt, Damaszkusz, út. Pálfordulás. Ilyenek jutnak eszembe. Ha nem lennék rosszul, azt találgatnám, hogy melyik kontinensre hasonlít a paca. Amikor kijövök a mosdóból, a húgom még a legutóbbi útjáról mesél. Dani hallgatja, apám teleszájjal mentegetőzik, nem vár senkire, nem szereti, ha kihúl a pörkölt. Anyám vizes törölközőt tesz a tarkómra. Ekkor megszólal a Für Elise. A húgom felugrik. Nyoma sincs a kuszkusznak a tányérján. Aderfível tér vissza, ő a berber. Anyám zavarba jön, hogy nincs mivel megkínálni, apám szótagolva magyarázza, hogy Magyarországon nem illik ebéd után csak úgy beesni, a húgom heherészik, Dani együttérzőn mosolyog, én kierőltetek magamból egy welcome-ot.

A szobám az ebédlőből nyílik, rálátok a falra aggatott oklevelekre. Anyám mindet bekereteztette, még a köszönjük a részvételt típusúakat is. Az országos térképismereti verseny első helyezését nézem. Tizenegy éves voltam. Ha elém tettek egy vaktérképet, komplett világokat alkottam rá domborzattal, folyókkal, nagyvárosokkal. A húgom tizen-

nyolc éves koráig azt se tudta, melyik államhoz tartozik Baszkföld, mostanra mégis szinte egész Spanyolországot bejárta. Utazási asszisztens egy nemzetközi cégnél, mellette blogot is ír az úti élményeiről. Ép arról beszél, hogy a legutóbbi bejegyzése rekordelérést produkált. Ujjongást vár, anyám megpaskolja a vállát, milyen ügyes, aztán felém fordul, hogy kérek-e desszertet. Almáspite vaníliásodóval, a kedvencem. Nincs étvágyam, de leeröltetem, nehogy azt higgye, hogy már nem szeretem a főztjét. Kilencéves koromban térképész akartam lenni, végül az idegenforgalmat választottam. Ennek ellenére nem jutottam messzebb anyám harminc kilométeres körzetéből. Dél-Amerika, a pörköltzsaftot Dél-Amerikává maszatozta anyám, ahogy próbálta letörölni. Apámnak jobban megy a pantomim, mint a szótagolás. Dani próbál fordítani. A fociról beszélnek.

A húgom rám néz, most először, mióta itt vagyunk. Ugye nem vagy beteg? Nem szeretnék összeszedni valamit, egy hét múlva repülünk Bilbaoba. Mielőtt válaszolnék, anyám közbelép. A nővérednek nagy híre van, Dani az enyéme csúsztatja a kezét. Mindenki abbahagyja, amit éppen csinált, mintha belefényképeztek volna a mozgóképbe. Anyám ünnepélyesen végignéz a társaságon a bejelentés előtt, amit nyilván nem én fogok megtenni: Unokám lesz, visítja. Itt jelentőségteljesen a húgomra néz, akinek a meglepetéstől egy grimaszra sem futja. Az egyik lányom felnőtt, megállapodott.

BIRKANYÍRÁS

Nem szeretek veszíteni, birkát nyírni sem. Most ez a tét. Akit először megtalálnak, az segít apunak a birkák körül. Nem akarok segíteni. Apu tegnap látta, ahogy az iskolából hazafelé felvettem Rozgonyi eldobott csikkét, amikor hazaértem, előkerült a nadrágszój. Nem értem, miért akkora ügy ez, apu is dohányzik, csak úgy fogynak a Szimfóniák. Rozgonyi csikke nem is volt olyan erős, és csak két slukk maradt benne. A húgom nem hajlandó kő-papír-ollóval eldönteni a birkanyírást, pedig ez az első alkalom, hogy apu ránk bízta. Elég nagyok vagyunk ahhoz, hogy felosszuk a feladatokat a ház körül. Az én ötletem volt a bújócska, dedós játék, de rátaláltam a tökéletes

rejtekhelyre, Áginak esélye sem lesz ellenem. A szomszédból csatlakozik hozzánk Ferkó és a tesója, Zita is, így még izgalmasabb, bár a birkanyírás kérdése akkor is köztem és Ági között dől el.

A jerkék néhány hónap múlva ellenek, ellés után csupa kosz lesz a bundájuk, ezért kell megnyírni őket. A kisbárányok is hamarabb megtalálják az anyjuk emlőjét, ha nem kell a vastag gyapjú alatt kitapogatniuk azt. Sokkal kisebb helyet foglal el a gyapjasnál a megnyírt birka, és kell a hely az újszülötteknek. Apám ezért adott ultimátumot, még ma döntsük el, ki segít neki. Amíg Ferkó számol, mi szétszaladunk az udvarban, mint a tyúk a kakas elől. A lányok a kert felé rohannak, szinte biztosra veszem, hogy Ági a ház melletti pincébe bújik, Zita meg a góréba mászik fel a kukoricák közé.

Nem akarok apám jobb keze lenni, mindig azzal vág pofon, ha nem sikerül elég hosszú vonásokkal nyírni a birkát, mert a második vágással leszedett gyapjút már nem lehet a göngyöleghez adni. Kívülről tudom. Ismerned kell a birkát, mondja mindig két pofon között, nézd meg ezt a példányt, figyeld meg a testfelépítését, ennek megfelelően haladj a vonásaiddal. Így nem sérted meg az állatot, és nem pazarolod el a gyapjút sem.

Mindenki lent keres búvóhelyet, ezért engem sem fog senki fentebb keresni. Megkerülöm a hátsó kertet, a birkák ólja mellől eltolom a létrát, odatámasztom a padlásfeljáróhoz. Dögnehéz, szerencse, hogy nem kell messzebbre vinnem. Az a tervem, hogy a létráról átkapaszkodok a diófára, a fáról meg a tetőre, és ott elrejtőzöm a kémény mögé. A manóver közben egy tüske a hüvelykujjamba fúródik, de kevés az idő, már ötnél jár a számolás. Nem állok meg, a bal lábam még a létrán, jobb kézzel a diófa egy vaskosabb ágába kapaszkodom, a jobb lábammal keresek egy fix pontot a fán, aztán átlendülök. Franca, a létra irgalmatlan hangerővel csattan a birkaól előtti betonon, a lábszáramról lejött a bőr. A kisbárányok frászt kaptak, zeng az ól. Most kell gyorsnak lennem. Tiszta erőből feljebb kapaszkodom a fán, ahogy Maugli, egyik ágról a másikra, a fáról a tetőre lendülök át. Pont, ahogy terveztem, a kémény mellé érkezem, az oldalában van egy fém kiszögelés, azt szorítom. Próbálom csillapítani a lélegzetem, mindenem fáj. Ferkó a létra körül ólálkodik. Zita is vele van, ezek szerint őt találta meg elsőnek. Már csak egy kicsit kell itt várnom, hogy Ági is meglegyen. Totál megéri.